2026 ఆగస్టు 23 – సాధారణ కాలంలోని 21వ ఆదివారం

యెషయా 22:19–23; రోమీయులకు 11:33–36; మత్తయి 16:13–20

ప్రవేశిక

ఒకసారి ఒక యువ నిర్మాణ శిల్పిని, “ఒక భవనంలో అత్యంత ముఖ్యమైన భాగం ఏది?” అని అడిగారు. చాలామంది అతను పైకప్పు, గోడలు లేదా భవనం అందాన్ని గురించి చెబుతాడని అనుకున్నారు. కానీ అతను ఇలా సమాధానమిచ్చాడు: “ఎవరూ చూడని భాగమే అత్యంత ముఖ్యమైనది—అదే పునాది. అది బలహీనంగా ఉంటే, మిగిలినదంతా చివరికి కూలిపోతుంది.”

కొన్ని సంవత్సరాల తరువాత అతని నగరంలో ఒక భూకంపం సంభవించింది. ఎంతో అద్భుతంగా కనిపించిన అనేక భవనాలు పగిలిపోయి కూలిపోయాయి. కానీ దృఢమైన నేలపై బలమైన పునాదితో నిర్మించబడిన భవనాలు మాత్రం స్థిరంగా నిలిచాయి. కనిపించని ఆ పునాదే అంతటి తేడాను కలిగించింది.

ఈరోజు సువార్త మన జీవితాల పునాది గురించి ఆలోచించమని మనలను ఆహ్వానిస్తుంది. యేసు తన శిష్యులను ఒక ప్రశ్న అడుగుతున్నారు. అది కేవలం మతశాస్త్రానికి సంబంధించిన ప్రశ్న మాత్రమే కాదు; ప్రతి ఒక్కరి జీవితాన్ని తాకే అత్యంత వ్యక్తిగతమైన ప్రశ్న కూడా. “మీరు మాత్రం నేను ఎవరో అంటున్నారు?” అనే ఆ ప్రశ్నకు మనం ఇచ్చే సమాధానమే మన విశ్వాసం కదిలే ఇసుకపై నిర్మించబడిందా, లేక దృఢమైన శిలపై నిలిచిందా అన్నది నిర్ణయిస్తుంది.

పేతురు ధైర్యంతో, విశ్వాసంతో ఇలా సమాధానమిస్తాడు: “మీరు క్రీస్తు, సజీవుడైన దేవుని కుమారుడు.” అప్పుడు యేసు అతనికి పరలోక రాజ్యపు తాళపు చెవులను అప్పగించి, ఎన్నో తుఫాన్లు, వ్యతిరేకతలు వచ్చినా తన సంఘం దృఢంగా నిలిచి ఉంటుందని వాగ్దానం చేస్తారు.

ఈ సువార్త మనకు గుర్తుచేసేది ఏమిటంటే, విశ్వాసం అనేది వారసత్వంగా వచ్చినదో, ఇతరుల నుండి అప్పుగా తీసుకున్నదో, ప్రజల అభిప్రాయాలపై ఆధారపడినదో కాదు. అది క్రీస్తుతో ప్రతి వ్యక్తికి ఏర్పడే వ్యక్తిగత సంబంధంగా మారాలి.

ఈ బలిపీఠం చుట్టూ మనమందరం కూడిన ఈ సమయంలో, మన విశ్వాసం బలహీనపడిన సందర్భాలను, భయము మన నమ్మకాన్ని స్థానభ్రంశం చేసిన సందర్భాలను, మన జీవితాల్లో క్రీస్తును కేంద్రస్థానంలో ఉంచడంలో విఫలమైన సందర్భాలను వినయంతో గుర్తుచేసుకుందాం. అందుచేత ప్రభువు కరుణను, క్షమాపణను మనమందరం ప్రార్థిద్దాం.

ప్రసంగం

ఒక చిన్న బాలుడు తన తాతతో కలిసి సముద్ర తీరంలోని పెద్ద రాళ్లపై నిలబడి, అలలు బలంగా వచ్చి కొండరాళ్లను ఢీకొట్టడాన్ని చూస్తున్నాడు. అప్పుడు తాత దూరంలో తుఫానును ఎదుర్కొంటూ దృఢంగా నిలిచి ఉన్న ఒక దీపస్తంభాన్ని చూపించి, “ఆ దీపస్తంభం ఇన్ని సంవత్సరాలుగా ఎందుకు కూలిపోలేదో తెలుసా? అది శిలపై నిర్మించబడింది కాబట్టి. తుఫాన్లు రావడానికి ఎవరి అనుమతీ అడగవు. ముఖ్యమైనది పునాది బలంగా ఉండటమే,” అని చెప్పాడు.

ఎన్నో సంవత్సరాల తరువాత ఆ మనవడు తన తాత మాటల అర్థం తనకు పూర్తిగా తెలిసిందని చెప్పాడు. జీవితం సుఖంగా ఉన్నప్పుడు కాదు; తన కుటుంబాన్ని వ్యాధి తాకినప్పుడు, స్నేహాలు విచ్ఛిన్నమైనప్పుడు, తన విశ్వాసమే పరీక్షించబడినప్పుడు ఆ మాటల లోతైన అర్థం అతనికి అర్థమైంది. అప్పుడు అతను గ్రహించాడు: జీవితంలో అత్యంత ముఖ్యమైన ప్రశ్న

ఇదే—నా జీవితం ఏ పునాదిపై నిర్మించబడింది? ఇంకా వ్యక్తిగతంగా చెప్పాలంటే—నా జీవితానికి కేంద్రం ఎవరు?

ఈరోజు సువార్త హృదయంలో ఉన్న ప్రశ్న కూడా ఇదే.

ఈరోజు సువార్త యేసు బహిరంగ పరిచర్యలో ఒక కీలకమైన మలుపు వద్ద జరుగుతుంది. ఇది ఒక ఫుట్‌బాల్ పోటీలో మధ్య విరామంలాంటిది. ఆ విరామ సమయంలో ఆటగాళ్లు మైదానం నుండి బయటకు వచ్చి విశ్రాంతి గదిలో చేరుతారు. అప్పుడే శిక్షకుడు ఇప్పటివరకు జరిగిన ఆటను సమీక్షించి, ఇక ముందు ఎదురయ్యే పరిస్థితులకు వారిని సిద్ధం చేస్తాడు. అలాగే విజయాన్ని సాధించాలంటే నిజంగా ఏది ముఖ్యమో వారికి గుర్తు చేస్తాడు.

ఈరోజు సువార్తలో కూడా ఇలాంటి సంఘటన జరుగుతుంది. యేసు తన శిష్యులతో కలిసి ఇశ్రాయేలు దేశం ఉత్తర ప్రాంతంలోని యొర్దాను నది ఉద్భవస్థానానికి సమీపంలో ఉన్న కైసరయ ఫిలిప్పీ అనే ప్రాంతానికి వెళ్తారు. అది జనసమూహాలకు దూరంగా ఉన్న ప్రశాంతమైన, ఏకాంతమైన స్థలం. ఒక విధంగా చెప్పాలంటే, అది ఆయన బహిరంగ పరిచర్యలోని "మధ్య విరామం."

ఇప్పటి వరకు ఆయన పరిచర్య మొదటి భాగం ఎంతో విజయవంతంగా కనిపించింది. ప్రజలు ఎక్కడికి వెళ్లినా ఆయనను అనుసరించారు. ఆయన బోధలను విని ఆశ్చర్యపోయారు. రోగులను స్వస్థపరచడం, కుష్ఠరోగులను శుద్ధి చేయడం, తుఫానును శాంతింపజేయడం, దయ్యాలను వెళ్లగొట్టడం, కొద్దిపాటి రొట్టెలు, చేపలతో వేలమందికి ఆహారం పెట్టడం—ఇవన్నీ వారు చూశారు. కొందరు ఆయనను రాజుగా చేయాలని కూడా కోరుకున్నారు.

మొదటి భాగం గొప్ప విజయంతో నిండినట్లే కనిపించింది.

కానీ రెండవ భాగం పూర్తిగా భిన్నంగా ఉంటుందని యేసుకు తెలుసు. త్వరలోనే ఆయనను తిరస్కరిస్తారు.

అపార్థం చేసుకుంటారు. నిందిస్తారు. చివరకు మరణశిక్ష విధిస్తారు. ఒకప్పుడు "హోసన్నా!" అని కేకలు వేసిన అదే జనసమూహం తరువాత "ఆయనను సిలువ వేయండి!" అని అరుస్తుంది. ఆయన ముందు ఉన్న మార్గం సిలువ వైపే నడిపిస్తుంది.

అలాంటి నిశ్శబ్దమైన ప్రదేశంలో యేసు ఒక ప్రశ్న అడుగుతారు.

"మనుష్యకుమారుడు ఎవరో ప్రజలు ఏమంటున్నారు?"

శిష్యులు సమాధానమిస్తూ, "కొందరు బాప్తిస్మమిచ్చు యోహాను అంటున్నారు; మరికొందరు ఏలీయా అంటున్నారు; ఇంకొందరు యిర్మియా లేదా ప్రవక్తలలో ఒకరు అంటున్నారు," అని చెప్పారు.

ఇవి గౌరవప్రదమైన సమాధానాలే. యేసును వారు పవిత్రుడిగా, దేవునిచేత పంపబడిన ప్రవక్తగా గుర్తించారు. కానీ ఇతరులు చెప్పిన అభిప్రాయాలతో యేసు సంతృప్తి చెందలేదు.

ఆ తరువాత ఆయన ఎంతో వ్యక్తిగతమైన ప్రశ్న అడుగుతారు:

"అయితే మీరు మాత్రం నేను ఎవరో అంటున్నారు?"

ఇది మొత్తం సువార్తలోనే అత్యంత ముఖ్యమైన ప్రశ్నలలో ఒకటి.

యేసు, "నా గురించి మీరు ఏమి విన్నారు?" అని అడగలేదు. "పండితులు ఏమంటున్నారు?" అని కూడా అడగలేదు. "ప్రజల అభిప్రాయం ఏమిటి?" అని కూడా అడగలేదు. ఆయన అడిగింది ఒక్కటే:

"మీరు మాత్రం నేను ఎవరో అంటున్నారు?"

ప్రతి శిష్యుడు ఎప్పుడో ఒకప్పుడు ఈ ప్రశ్నకు స్వయంగా సమాధానం చెప్పాల్సిందే.

ఒకసారి ఒక ఉపాధ్యాయుడు చిన్న పిల్లలను అడిగాడు: "మీకు యేసు అంటే ఎవరు?" ఒక చిన్న బాలుడు ఇలా సమాధానమిచ్చాడు: "యేసు వై-ఫై లాంటివారు."

ఉపాధ్యాయుడు నవ్వుతూ, "అది ఎలా?" అని అడిగాడు.

ఆ బాలుడు చెప్పాడు: “ఆయనను మనం చూడలేము. కానీ ఆయనతో ఉన్న అనుబంధం తెగిపోతే, మన జీవితంలో ఏదీ సరిగా పనిచేయదు.”

మొదట వినడానికి ఇది పిల్లవాడి సరదా సమాధానంలా అనిపించవచ్చు. కానీ ఇందులో లోతైన జ్ఞానం దాగి ఉంది. విశ్వాసం అంటే యేసు గురించి కొన్ని విషయాలు తెలుసుకోవడం మాత్రమే కాదు. ఆయనతో సజీవమైన, వ్యక్తిగతమైన సంబంధంలో జీవించడం.

అప్పుడు పేతురు పన్నెండుమంది శిష్యుల తరఫున ఇలా సమాధానమిచ్చాడు:

“మీరు క్రీస్తు, సజీవుడైన దేవుని కుమారుడు.”

ఈ సమాధానం విని యేసు సంతోషించారు. ఎందుకంటే పేతురు ఒక గొప్ప సత్యాన్ని గ్రహించాడు. అయినప్పటికీ యేసు ఎలాంటి మెస్సీయా అనే విషయాన్ని పేతురు ఇంకా పూర్తిగా అర్థం చేసుకోలేదు. అతని మనస్సులో ఇంకా మహిమ, విజయం మాత్రమే ఉన్నాయి. బాధలను ప్రేమతో భరించడం ద్వారా మెస్సీయా ప్రపంచాన్ని రక్షిస్తాడనే సత్యాన్ని అతడు ఇంకా నేర్చుకోలేదు.

మనమూ ఎన్నిసార్లు ఇదే తప్పు చేస్తుంటాము!

జీవితం సాఫీగా సాగుతున్నప్పుడు, ప్రార్థనలకు వెంటనే సమాధానాలు లభిస్తున్నప్పుడు, విశ్వాసం మనకు ఓదార్పునిస్తున్నప్పుడు, చాలామంది క్రీస్తును అనుసరించడానికి సిద్ధంగా ఉంటారు. కానీ జీవితంలోని రెండవ భాగం గురించి ఏమిటి? అనారోగ్యం వచ్చినప్పుడు? కుటుంబ బంధాలు దెబ్బతిన్నప్పుడు? నిరాశలు ఎదురైనప్పుడు? ప్రార్థనలు చేసినా దేవుడు మౌనంగా ఉన్నట్లు అనిపించినప్పుడు?

ఒక యువకుడు ఎన్నో సంవత్సరాల పాటు సంఘానికి దూరంగా జీవించాడు. తరువాత తన విశ్వాసంలోకి ఎలా తిరిగి వచ్చాడో ఒకసారి చెప్పాడు.

అతని చిన్న కుమార్తెకు పెద్ద శస్త్రచికిత్స జరగాల్సి వచ్చింది. ఆసుపత్రిలోని వేచిచూసే గదిలో అతడు ఒంటరిగా కూర్చున్నాడు. తన చేతుల్లో ఏమీ లేవన్న నిస్సహాయత, భయం అతని హృదయాన్ని నింపేశాయి. అప్పుడు అక్కడ ఉన్న ఒక పవిత్ర గ్రంథాన్ని తీసుకొని యాదృచ్ఛికంగా తెరిచాడు. అతని కళ్ల ముందు యేసు చెప్పిన ఈ మాటలు కనిపించాయి:

"శ్రమపడుచు భారములు మోయుచున్న వారందరా, నా దగ్గరకు రండి; నేను మీకు విశ్రాంతి కలిగింతును."

తరువాత అతను ఇలా చెప్పాడు:

"ఆ క్షణంలో యేసు ఒక ఆలోచన మాత్రమే కాకుండా, నిజంగా నా జీవితంలో ఉన్న వ్యక్తిగా మారిపోయారు."

కైసరయ ఫిలిప్పీలో కూడా ఇదే జరిగింది. శిష్యులు ఇక యేసు గురించి సిద్ధాంతాలను మాత్రమే చర్చించడం లేదు. ఆయనతో వ్యక్తిగతంగా తమ జీవితాన్ని అంకితం చేయమనే ఆహ్వానాన్ని స్వీకరిస్తున్నారు.

ఒక వృద్ధురాలు తన పరిష్ గురువుగారితో ఒకసారి ఇలా చెప్పింది:

"నేను చిన్నప్పుడు నా తల్లిదండ్రులు విశ్వసించినందున నేనూ విశ్వసించాను. తరువాత నా భర్త విశ్వసించినందున నేనూ విశ్వసించాను. కానీ ఆయన మరణించిన తరువాత, ఇంట్లో నేను ఒంటరిగా ఉన్నప్పుడు, నిజంగా నేను స్వయంగా విశ్వసిస్తున్నానా లేదా అన్న ప్రశ్నకు సమాధానం వెదకాల్సి వచ్చింది."

అదే కైసరయ ఫిలిప్పీ అనుభవం.

మన జీవితంలో ఒక సమయం వస్తుంది. అప్పటివరకు ఇతరులపై ఆధారపడి ఉన్న విశ్వాసం, మన స్వంత వ్యక్తిగత విశ్వాసంగా మారాలి.

మనలో ప్రతి ఒక్కరూ యేసును వేర్వేరు విధాలుగా అనుభవించి ఉండవచ్చు. కొందరికి ఆయన మంచి కాపరిగా, తమను నడిపించే ప్రభువుగా కనిపిస్తారు. మరికొందరికి ఆయన జీవరొట్టెగా, తమ ఆత్మను

పోషించేవారిగా అనిపిస్తారు. కొందరు చీకటిలో వెలుగుగా ఆయనను ఆశ్రయిస్తారు. మరికొందరు దుఃఖ సమయాలలో తమతో పాటు నడిచే కరుణామయ స్నేహితునిగా ఆయనను అనుభవిస్తారు.

ముఖ్యమైనది ఆయన గురించి తెలుసుకోవడం మాత్రమే కాదు; ఆయనను వ్యక్తిగతంగా తెలుసుకొని ఆయనతో జీవించడం.

ఈరోజు రెండవ పఠనంలో పవిత్ర పౌలు ఈ ఆశ్చర్యాన్ని ఎంతో అందంగా వ్యక్తపరుస్తున్నారు:

“దేవుని ఐశ్వర్యము, జ్ఞానము, ఎరుక ఎంత అపారమైనవి!”

దేవుని మహిమను, జ్ఞానాన్ని పూర్తిగా గ్రహించడం మనుష్యులకు సాధ్యం కాదని పౌలు కూడా అంగీకరిస్తున్నారు. అయినప్పటికీ ఈ అనంతుడైన దేవుడు మనలో ప్రతి ఒక్కరితో వ్యక్తిగత సంబంధాన్ని కోరుకుంటున్నాడు. ఆయన మనలను పేరుపేరునా తెలుసుకుంటాడు. ఆయనపై విశ్వాసం ఉంచమని మనలను ఆహ్వానిస్తున్నాడు.

ఆ తరువాత యేసు మరొక శక్తివంతమైన ప్రతీకను ఉపయోగిస్తారు:

“నేను నీకు పరలోక రాజ్యపు తాళపు చెవులను ఇస్తాను.”

తాళపు చెవులు నమ్మకానికి గుర్తు. మనం అపరిచితుల చేతుల్లో మన ఇంటి తాళపు చెవులను పెట్టము. ఎవరికైనా తాళపు చెవులు ఇస్తే, “నేను నిన్ను విశ్వసిస్తున్నాను” అని చెప్పినట్టే.

మొదటి పఠనంలో దావీదు ఇంటి తాళపు చెవి ఎల్యాకీముకు అధికారానికి గుర్తుగా ఇవ్వబడింది. ఈరోజు సువార్తలో యేసు పరలోక రాజ్యపు తాళపు చెవులను పేతురుకు అప్పగిస్తున్నారు.

కానీ సువార్తలో అధికారం అంటే ఎప్పుడూ ఇతరులపై పెత్తనం చేయడం కాదు. అది సేవ చేయడానికి పిలుపు.

పేతురు తలుపులు మూసివేయడానికి కాదు, వాటిని తెరవడానికి పిలువబడ్డాడు. ప్రజల హృదయాలను క్రీస్తుకు తెరవడానికి, దేవుని కరుణకు మార్గం తెరవడానికి, విశ్వాస జీవితం వైపు నడిపించే ద్వారాలను తెరవడానికి ఆయన నియమించబడ్డాడు.

ఒక పరిష్ గురువుగారు యుద్ధకాలంలో తీవ్రంగా దెబ్బతిన్న ఒక దేవాలయం గురించి చెప్పిన సంఘటనను వివరించారు. దేవాలయ ప్రవేశద్వారం వద్ద ఉన్న క్రీస్తు విగ్రహానికి రెండు చేతులూ విరిగిపోయాయి. కొందరు భక్తులు కొత్త విగ్రహాన్ని ఏర్పాటు చేయాలని సూచించారు. కానీ ఆ గురువుగారు ఆ విగ్రహం క్రింద ఒక పలకను ఉంచారు. దానిపై ఇలా వ్రాయబడి ఉంది:

“ఇప్పుడు క్రీస్తుకు మన చేతులే చేతులు.”

అదే సంఘం యొక్క నిజమైన ధ్యేయం.

పరిపూర్ణత కాదు.

ప్రతిష్ఠ కాదు.

సేవ.

పేతురు కూడా పరిపూర్ణుడు కాదు. “మీరు క్రీస్తు” అని విశ్వాస ప్రకటన చేసిన అదే పేతురు, తరువాత మూడు సార్లు యేసును ఎరుగనని చెప్పి తిరస్కరించాడు. అయినప్పటికీ యేసు అతనిపై ఉంచిన నమ్మకాన్ని వెనక్కు తీసుకోలేదు.

ఇది మనందరికీ ఎంతో ధైర్యాన్ని ఇస్తుంది.

ప్రభువు ఎప్పుడూ పరిపూర్ణుల ద్వారానే పనిచేయలేదు. ఆయన అసంపూర్ణులైన మనుష్యులనే తన పనికి ఉపయోగించారు.

ఒకసారి ఒక ఉపాధ్యాయురాలిని, ఎన్నో సంవత్సరాల తరువాత ఆమె మాజీ విద్యార్థి కలుసుకున్నాడు. “అందరూ నన్ను తక్కువగా చూసిన రోజుల్లో మీరు

మాత్రమే నన్ను నమ్మారు. అందుకే నేను ఈ స్థాయికి చేరుకున్నాను," అని కృతజ్ఞతతో చెప్పాడు.

ఆ మాటలు విని ఆమె కళ్లలో నీళ్లు నిండాయి. ఆమె నెమ్మదిగా ఇలా చెప్పింది:

"నా మాటలు నీ జీవితంలో అంతటి ప్రభావం చూపాయని నాకు అసలు తెలియదు."

దేవుడు మన ద్వారా ఇతరుల జీవితాల్లో ఎంత గొప్ప కార్యాలు చేస్తున్నాడో మనకు చాలా సందర్భాల్లో తెలియదు.

తల్లిదండ్రుల చేతుల్లో తమ పిల్లల హృదయాలను విశ్వాసానికి తెరవగల తాళపు చెవులు ఉన్నాయి.

ఉపాధ్యాయుల చేతుల్లో సత్యానికి మనస్సులను తెరవగల తాళపు చెవులు ఉన్నాయి.

యాజకుల చేతుల్లో పవిత్ర సంస్కారాల ద్వారా హృదయాలను దేవునికి తెరవగల తాళపు చెవులు ఉన్నాయి.

స్నేహితుల చేతుల్లో ప్రేమ, దయ, ప్రోత్సాహం ద్వారా గాయపడిన జీవితాలకు కొత్త ఆశను తెరవగల తాళపు చెవులు ఉన్నాయి.

కొన్నిసార్లు ఒక చిన్న ప్రోత్సాహకరమైన మాట కూడా ఒక మనిషి జీవితంలో ఆశకు తలుపులు తెరుస్తుంది.

అందువల్ల ఈరోజు సువార్త మనలో ప్రతి ఒక్కరిని రెండు ప్రశ్నలు అడుగుతోంది.

మొదటిది: *"యేసు నాకు ఎవరు?"*

రెండవది: *"ఇతరుల కొరకు ఏ తలుపులను తెరవమని ఆయన నన్ను పిలుస్తున్నారు?"*

క్రైస్తవులు ఎల్లప్పుడూ బలవంతులుగా, జ్ఞానులుగా లేదా పవిత్రులుగా ఉన్నందువల్ల సంఘం నిలిచి ఉండటం

కాదు. క్రీస్తే సంఘానికి నిజమైన పునాది కాబట్టి అది నిలిచి ఉంది.

తుఫాన్లు వస్తాయి.

అపకీర్తులు వస్తాయి.

బలహీనతలు వస్తాయి.

వ్యతిరేకతలు వస్తాయి.

అయినప్పటికీ క్రీస్తు మాత్రం ఎల్లప్పుడూ నమ్మకస్థుడిగానే ఉంటాడు.

ఒక పురాతన కథ ఉంది.

ఒక ప్రయాణికుడు కొండల్లో ప్రయాణిస్తుండగా అకస్మాత్తుగా తీవ్రమైన తుఫానులో చిక్కుకున్నాడు. భారీ వర్షం అతనిపై కురుస్తోంది. చుట్టూ దట్టమైన చీకటి అలుముకుంది. ఆ రాత్రిని తాను ప్రాణాలతో గడపగలనో లేదో అనే భయం అతన్ని పట్టుకుంది.

అప్పుడే చాలా దూరంలో ఒక చిన్న వెలుగు కనిపించింది.

ఆ వెలుగును అనుసరిస్తూ వెళ్లిన అతను, పెద్ద రాతిబండలో బలంగా నిర్మించబడిన ఒక చిన్న గుడిసె దగ్గరకు చేరుకున్నాడు.

అలసిపోయి, వణుకుతూ లోపలికి ప్రవేశించిన అతనిని అక్కడ నివసిస్తున్న వృద్ధురాలు చిరునవ్వుతో చూసి ఇలా చెప్పింది:

“నీ ఆశ్రయం దృఢమైన శిలపై నిలిచి ఉంటే, బయట ఎంతటి తుఫాను వచ్చినా భయపడవద్దు.”

అదే ఈరోజు సువార్త సందేశం.

జీవితంలో తుఫాన్లు తప్పకుండా వస్తాయి.

ప్రజల ప్రశంసలు శాశ్వతంగా ఉండవు.

జీవితంలోని రెండవ భాగం మొదటి భాగం కంటే
మరింత కఠినంగా ఉండవచ్చు.

అయితే క్రీస్తు నిజంగా మన జీవితానికి కేంద్రంగా ఉంటే,
మన విశ్వాసం పరిస్థితులపై కాకుండా ఆయనపై నిలిచి
ఉంటే, మనం కూడా దృఢంగా నిలబడగలుగుతాము.

అందువల్ల పేతురువలె మనమూ మన హృదయ గర్భం
నుండి విశ్వాసంతో ఇలా ప్రకటిద్దాం:

“మీరు క్రీస్తు, సజీవుడైన దేవుని కుమారుడు.”

మన విశ్వాసంలోని స్థిరత్వాన్ని, మన ఆశను చూసి,
మరెందరో తమ జీవితాలకు ఆధారమైన ఆ శిలను
క్రీస్తులో కనుగొనగలుగునుగాక.

ఆమెన్.